

بیانیه جبهه متحد دانشجویی در آستانه 22 بهمن 1380

اعتراض حق مردم است

شماره: س - 3

تاریخ: 1380/11/18

پیوست: يك برگ

در پی قریب به 80 سال مبارزه بیامان ملت ایران بر ضد استبداد و حاکمیت خودکامه فردی سرانجام نخستین گام پیروزی در 22 بهمن 1357 طی شد. اگر حضور و پشتوانه مردمی نبود نه ارزشهای نخبگان و کوشندگان سیاسی به ثمر می نشست و نه نبرد احزاب و گروههای پیشگام در مبارزه حاصلی بیار می آورد.

در تمام این قرن يك قراری، آزادی، عدالت و مردم سالاری سرلوحه خواستها و مطالبات مردمی بود. در آن سالهای سیاه، غارت ثروتهای ملی توسط حکام غیرمنتخب ملت، شکاف موحش طبقاتی، پدیدار شدن زاغه ها و آلونک ها در کنار کاخها و آسمانخراشها، حکایت اقلیت برخوردار در برابر اکثریت محروم جامعه را بازگو می نمود. از سوی دیگر پیامد فقدان آزادی اندیشه، قلم و بیان، نقض مکرر حقوق انسانی، انباشتن زندانها از آزادیخواهان و شکنجه و قتل مبارزان راه آزادی در شکنجه گاههای مخوف چون کمیته مشترک ضد خرابکاری و سپردن آنان به جوخه های اعدام در پس تپه های اوین حکایت رنج و حرمان بزرگ ملت ایران بود.

اما اعمال فشارهای بی حد و حصر سرانجام به انفجار اجتماعی انجامید، مردم بپا خاستند تا شب دیجور استبداد را که در يك کلام حکومت اختلاس و اختناق بود به صبح آزادی مبدل سازند.

22 بهمن آغاز و نه اتمام این راه بود. مرحله دشوارتر از واژگونی سلطه استبداد تثبیت حاکمیت مردم بود.

فقدان مکانیزم قانونی مناسب جهت مشارکت واقعی و نهادینه شده و نیز نظارت دقیق مردم بر ارکان حکومت بازتولید شیوه های منفور گذشته را در پی داشت.

اکنون که دو دهه از انقلاب 57 سپری می شود، اینگونه پرسشها اذهان ملت را بخود مشغول بوده است؛ مردمی که برای آزادی بپا خاسته بودند چگونه امکان آزاد اندیشیدن را ندارند؟ چگونه از تأسیس و امکان فعالیت آزاد حتی يك حزب مستقل از حاکمیت را ندارند؟ چگونه بدون تحمل عواقب ناگوار، قادر به قلم زنی و بیان آزاد نیستند. چگونه آن مردمی که یکپارچه و متحد قیام کردند امروز دسته ای به خودیها منتعم از همه مواهب و دسته ای دیگر به غیر خودی های محروم از حقوق اولیه انسانی تبدیل شدند؟ در دورانی که قرار بود آزادی حاکم شود چگونه دگر بار زندانها آکنده از زندانیان سیاسی شد؟

انقلابی که اصلی ترین شعار آن آزادی بود چگونه مطبوعات نیمه آزاد آن را نیز تحمل کردند و بصورت قله ای و بدون استناد متقن قانونی به توقیف آنان کمر همت بستند!!

چگونه دانشجویان این سازندگان فردای میهن را در مأمن و استراحتگاه آنان، شبانه آنهم به فجیع ترین شکل مورد سرکوب و هتاک قرار دادند تا آنجا که به ضرب گلوله دانشجوی را به شهادت رساندند و وقیحانه تر آنکه دانشجوی شهید را محکوم نمودند؟! آیا ظلمی بالاتر از آن هست که قاتل یا قاتلان و سرکوبگران آنها فارغ از مجازات باشند و دانشجویان قربانی جنایت دسته دسته در گوشه زندانها شب را به سحر انتظار کشند.

وقتی بالاترین مسئول قوه تقنینی یعنی يك مقام رسمی حاکمیت از تراژدی قتلهاي سياسي و شکنجه متهمان در زندان سخن میگوید آیا میتوان گفت که هنوز کورسویی از آزادی وجود دارد. وقتی همان مقام رسمی کشور از وام (بخوانید اختلاس) 13 میلیارد تومانی به معاونت یکی از اماکن «مقدسه» که يك ریال آن به خزانه بازنگشت و کسی پیگیر آن نیست سخن می گوید آیا میتوان گفت عدالت در این سامان زنده است. اگر بیست سال پیش تهدیدهای خارجی نه در شعار بلکه جنبه عملی بخود می گرفت چرا مشکلی برای مقابله وجود نداشت. آیا قدرت نظامی ایران 20 سال قبل بیشتر از امروز بود؟ آیا توان اقتصادی کشور 20 سال قبل بیشتر از امروز بود؟ آیا تجربه سیاسی دارندگان قدرت 20 سال قبل موجب ناکامی تهدیدات تبلیغاتی و عملی خارجی علیه کشور بود. کسانی که از هیچ وسیله برای سرکوب مردم ببتع آن و طغیان نفرت عمومی از حاکمیت گروه اقلیت خودداری ننمودند آیا وقت آن نرسیده که از اعمال ضد ملی و ضد انسانی خود در پیشگاه ملت اظهار ندامت کنند. این ویژگی بی بدیل دمکراسی است که

کشورها را از مخاطرات خارجی و آسیب‌های داخلی محفوظ می‌دارد. این شاخصه غرور آفرین مردم سالاری است که مانع فساد سیاسی چون استبداد و فساد مالی چون اختلاسهای کلان و فساد اجتماعی چون فقر می‌گردد. آیا وقت آن نرسیده اقلیت حاکم به مطالبات برحق مردم سرسپارد.

جبهه متحد دانشجویی ضمن حمایت از هر برنامه اعتراضی مسالمت‌آمیز در اعتراض به رفتارهای ضد مردمی حاکمیت و در بزرگداشت روز ملی 22 بهمن و عموم برای آزادی زندانیان سیاسی و بازداشت‌های غیرقانونی از دانشجویان اقشار دعوت می‌کند به اجتماعات مسالمت‌آمیز در میدانهای اصلی شهرها و اطراف دانشگاهها مبادرت نموده و در تهران نیز روز 22 بهمن ساعت 11 الی 13 در برابر درب اصلی دانشگاه تهران حضور بهم رسانند.

زنده باد آزادی - برقرار باد دمکراسی - گسسته باد زنجیر استبداد

جبهه متحد دانشجویی